

Калина.

/Като сънена поема отъ ржката му стомната и къмъ чучора се отправя/

XI.

Мечкаря останалъ самъ дълго гледа слѣдъ Калина. Задава се мечката изкъпана, а слѣдъ нея отъ далечъ пристѣпватъ боязливо дѣтурлига.

Мечкаря.

/Къмъ мечката/

Ой моя мецо, мецано -

руното ти веки опрано;

А азъ си булка номѣрихъ

да идемъ да я посрѣднемъ.

Тамъ стрѣгватъ - Калина се задава съ стомната.

Мечкаря.

/Стомна поема: жадно вода ѝ налива; поднася и на Калина да пие; слѣдъ което облива съ остакалата вода мечката. Послѣ Прѣхваща прѣзъ кръста, съ лѣва ржка, калина; а съ дѣсната издига надъ глава стомната и колкото сила има - хрѣсва стомната о земята. Отпуща Калина и съ вдъхновение додава: /Калино моя изгору, прочети парчетата! Колкото парчета - толкозь години отъ сърдце ще се водиме. Тѣй казва нашия законъ!

Калина.

/Покорно, прѣвежда се, собира парчетата едно по едно и като застава съ тѣхъ въ рждѣ прошенва/ седемъ парчета!

Мечкаря.

Седемъ години - седемъ дена слънчеви;

Седемъ сѣня - седемъ златни сѣнища!

/Послѣ потегля мечката; до него, привела глава Калина пристѣпва и като минаватъ нѣколко крачки спиратъ се прѣдъ двама старци, които стоятъ на трѣвата съ плоска, нажитени съ пелинь. /

Мечкаря.

/Спрѣлъ се, изважда изъ кисия златни пари/ На дѣдо тѣзъ 5 жълтици; ~~да си се неж. Каж. ѝ, че баба~~ да ги прѣдадешъ на баба Хаджийка. Тѣ сж за нея. Каж. ѝ, че баба хажх съмъ ѝ ги далъ. Тѣй казва нашия законъ, [Мечкаря и Калина поематъ къмъ балкан]

XII.

Една подѣвка.

Лю-лю! лю-лю! - Калина отиде съ мечкаря!

Друга "

Омагьоса я проклетника! Като ѝ даде отъ новата стомна - и я запои.